

KULTOVÝ
SLOVENSKÝ
BESTSELLER
V NOVOM
VYDANÍ

Džínsový denník

Zuzka
Šulajová

TATRAN

Zuzka Šulajová

Džínsový
denník

TATRAN

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026, so sídlom Klariská 16,
815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5643. publikácia a 164. zväzok edície Slovenská tvorba.

Vydanie II.

Knižnú väzbu podľa návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel

Jazyková redaktorka Jana Piroščáková

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačilo TBB a.s., Bánska Bystrica

BN: 150768/01

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © Zuzana Šulajová 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1885-6

Predslov

Milí čitatelia,

keď som začala v roku 2003 písať *Džínsový denník*, ani vo sne by mi nenapadlo, že o štyri roky nato knihu uvidím na policiach kníhkupectiev. Mala som 17 rokov, chodila som na strednú školu a knihu som písala do modrého zošita – odtiaľ názov *Džínsový denník*, lebo som si predstavovala, že zošit má potlač džínsov. Denník Pauly Semokovej vznikol vo chvíľach, keď som bola chorá a nebola som v škole, prípadne cez víkend. Písanie pre mňa nepredstavovalo únik z reality ako pre väčšinu spisovateľov, iba som chcela zistiť, či sa dá napísať denníkový román na slovenský spôsob a v slovenskom prostredí. Sama som veľmi rada čítala denníkové romány, majú také zvláštne osobné čaro, a nerozumela som, prečo nič také nevychádza na Slovensku. Prečo je to všetko len prekladová literatúra? „Džínsak“ bol, skrátka, len osobný pokus, ktorý nemal uzrieť svetlo sveta.

Po dopísaní (tuším štyri zošitky) som knihu odložila do zásuvky a znovu som ju vyťahla až o pár rokov neskôr. Už predtým som sama pre seba napísala nejaké knihy s fantasy motívmi a žiadna sa mi pri dodatočnom čítaní nepáčila. Až na túto. Zaskočilo ma, ako som sa na Pauliných príhodách bavila. A tak som knihu prepísala do počítača, mierne som ju prepracovala a úplne bez očakávania som ju poslala do vydavateľstva – s malou prosbou, že nežiadam o vydanie, na to som si netrúfala ani pomyslieť, ale či by mi niekto z profesionálov nedal spätnú väzbu.

Mám pocit, že už o tri dni bolo všetko inak. Kniha ľudí vo vydavateľstve zaujala a rozhodli sa ju vydať. Bol to pre mňa úplný zázrak. Nemala som kontakty, nemala som ambície a v tom čase navyše nevládol boom slovenských autorov ako dnes, ba práve naopak, slovenskí autori sa až na pár výnimiek nečítali.

A keďže v roku 2007, kedy kniha vyšla, chýbala súčasná slovenská tvorba pre mládež, *Džínsový denník* si rýchlo našiel cieľovku. Záujem prekvapil nielen mňa, ale aj vydavateľstvo, a Paula Semoková sa dočkala ďalších šiestich dielov, v ktorých vyrástla, zosarila a mala aj vnúčatá.

Ďakujem, že ste jej vdýchli život a mne ste umožnili napísať aj historické romány *Oheň v srdciach* a *Právo krvi a železa*, ktoré boli mojím skutočným snom.

Zuzana Šulajová

2003

20. 8. streda

16:31 Mám hrôzu z prvého ročníka na strednej. Pri strese údajne pomáha vyrozprávať sa papieru: človek vypustí paru, rozanalyzuje sa, nikto ho nevysmeje a papier nezradí. Teda... za predpokladu, že ho nikto neukradne. Práve preto som si kúpila tento zošit s džínsovou potlačou.

No, asi by som sa na úvod mala denníku predstaviť, nie? Volám sa Paulína Semoková, ale všetci ma zásadne volajú Paula. Mám pätnásť rokov, výška 165 centimetrov, váha striedavo ukazuje 50 až 54 kilogramov. Moje vlasy sú tmavohnedé a siahajú po lopatky. Tie a ešte tmavohnedé oči s pomerne dlhými mihalnicami sú jedinými vecami, čo sa mi na mne nepriečia. Nos je príliš špicatý, ústa priúzke a obočie... ako džungľa. Mama vraví, že je krásne a nemám sa opovážiť vytrhať si ho, takže vyzerám ako Frankenstein. Momentálne sa to nenosí, ako isto viete. Libuša, to je moja staršia sestra, povedala, že už nie som dieťa a nemala by som počúvať „mamičku“, ale sama seba. Mňa však viac trápia pupáky. Nie a nie ich zamaskovať korektorom.

Myslím, že toľko o mne zatiaľ stačí. Bolí ma ruka, tak budem pokračovať niekedy nabadúce.

No, cítim sa teraz lepšie? Hm... Cítim sa skôr ako imbecil, keď kladiem svoje myšlienky na papier. Takže efekt to nejaký predsa len má, haha.

23. 8. sobota

15:32 Kristepane, už to nemôžem vydržať. Sestra mi tu pobehuje, prehrabáva sa v mojej skrini (a to máme každá svoju izbu!), vo vlasoch má hádam tonu penových natáčok a na perách päť

rôznych rúžov (mala som jej povedať, ktorý jej sluší najviac). Jasné, Libuša sa chystá na rande. Má osemnásť rokov a ja sa pri nej cítim ako trojročné decko, lebo som ešte nemala frajera ani som sa nebozkávala a takisto som sa s nikým nedržala za ruky (iba s rodičmi ako bábo, to sa asi nepočíta?). Asi som tak trocha pribrzdená. Jediný, komu sa páčim, je môj pes, slovenský čuvač Belko (pravdepodobne je nejako zmutovaný, pretože povahou čuvača nepripomína).

A myslím, že chce ísť von... Tak teda idem.

21:25 Uf, to boli teda fakt ohromné hodiny!

Napriek tomu, že máme rodinný dom so záhradou, Belko si potreboval poriadne pretiahnuť údy, poobzerať sa po psích krásaviciach a pokropiť pár stromov a stĺpy verejného osvetlenia. Tak som ho dala na vôdzku a šlo sa na prechádzku. Zrazu zbadal nejakého špica a rozbehol sa za ním s vetrom opreteký a ja takisto. Odniesli si to kolená a lakte. Belko bol očividne nadmieru šťastný, že mi ublížil, pretože stále vrtel chvostom. Bastardisko! Už keď sme ho kupovali, mohlo mi napadnúť, že bude mať takú povahu, lebo v aute ma celú ovracal.

Doma mama spľasla rukami: „Paula, čo ste to, preboha, robili?“

Ak by ste čakali, že ma aspoň poľutovala, mýlili by ste sa.

Namiesto toho pokrútila hlavou a požiadala ma, aby som ho okúpala a ostrihala mu pazúry. No uznajte, mám to ja nádherný život, však?

Tak som teda s Belkom odkrивkala na dvor. Celé kúpanie pripomínalo bitku – Belko sa stále vrtel, snažil sa uniknúť a otriasal sa. Skončila som okúpanejšia ako on. A keď som mu strihala pazúry, omdlieval. Prisahám, omdlieval! Praskol sa na zem a vybavené. V tomto móde som mu ich aspoň ľahko skrátila. A keď sme skončili, zázračne ožil a celý šťastný, že martýrium prežil, ma mohutnou labou švihol po tvári. Na líci mám tri krásne škrabance. Má to však jednu výhodu – podarilo sa mu načať moju ničím

nezničiteľnú vyrážku, ktorá sa konečne zmenšila (vytiekol hnis), aj keď teraz štípe ako hovädo.

Dúfam, že kým pôjdem do školy, zahojí sa to.

22:35 Keď som sa umyla, pootvorila som dvere, aby Belko prišiel na noc za mnou, ak bude chcieť (nedokázala som sa na neho hnevať dlhšie ako hodinu – veď je to jediný chlap, ktorý ma má ako-tak rád, a ani Liba mi nepridala, lebo mi tu hodinu básnila o tom, aký je ten ON z rande úúúžasný!). Zhasla som svetlo, ľahla som si... A zrazu sa posteľ podo mnou prehla, na škrabance mi dopadlo niečo vlhké, až som zjačala od bolesti a zapla som lampu. No jasné. Kto iný než Belko? Usalašil sa mi v posteli, takže z nej zabral tri štvrtiny. Zvyšok, asi tridsať centimetrov, mi musí stačiť. Taký je už môj osud.

24. 8. nedela

11:15 Strávila som dve hodiny v kúpeľni! Od deviatej až doteraz. Keď som sa totiž ráno zobudila a zbadala som sa v zrkadle, skoro ma švihlo. Tvár mám fakt nádhernú – samá modrina a opuchlina a roztrhnutá vyrážka scervenela, nafúkla sa dvakrát viac, než bola... Senzácia! Chcela som to zakryť mejkapom, ale keď mi po dvoch hodinách už zúrivo klopala na dvere sestra, zmyla som to, lebo to bolo ešte horšie než predtým. Des!

14:08 Belko je vonku a ja sa príserne nudím. Konečne mám celú izbu len pre seba... a výsledok je, že sa tu umáram nudou. Čo mám, dokelu, robiť? Rišo i Denisa sú preč a nikoho iného tu v Lamači nemám...

Hm... Kašlem na to, píšem samé hlúposti.

15:15 Mama na mňa jačala, že mi zvoní mobil, ktorý som nechala v obývačke (furt naň zabúdam). Konečne sa totiž z dovo-

lenky vrátila moja najlepšia kamarátka Denisa! S napätím som zdvihla hovor.

Denisa: Ciao, Paula! Ako sa máš? Žiješ?

Ja: Denisa! Konečneee si späť! Jasně, žijem, ale včera ma Belko skoro rozdriapal, keď som mu strihala pazúry.

Denisa: Faaakt?

Ja: Moja klasická smola. Asi by som si ju mala dať patentovať.

Denisa: Chúďa.

Ja: A ty? Ako si sa mala v Taliansku? Musíš byť úžasne opálená!

Denisa: Veď aj som. A Taliani sú tááákí krásni chlapi... Mala by si tam ísť aj ty, aby si získala nejaké skúsenosti.

Ja: Aj si nejakého zbalila?

Denisa: Jasně! Ale len tak, na pobavenie. Najlepšie bolo, že sme sa dorozumievali rukami-nohami, lebo vedel len po francúzsky! Počuj, nemôžeš ísť von? Chcela by som Ťa vidieť.

Chystala som sa súhlasiť, lenže potom som si spomenula na svoj výzor, pre ktorý by ma prijali bez prijímacích pohovorov do Bojníc ako zámocké strašidlo, a odmietla som.

Ja: Nie, prepáč. Vyzerám tak hrozne, že by som pohľady ľudí psychicky nedala. Asi tak pozajtra, dobre?

Denisa: No dobre, to ešte vydržím. Budem končiť, Taliansko bolo drahé a telefonovanie žerie ďalšie peniažky. Maj sa krásne a lieč si ksichtík! Pá!

Ja: Pá! A priprav si pre mňa tú *lovestory*. Čaues!

Denisa: Len sa neboj, čau!

19:18 Dnes je fakt hrozný deň. Vôbec mi nenapadá, čo by som mohla robiť. Tak som si po telefonáte s Denisou zobrala deku a išla sa vystrieť do trávy. Trošku som sa opálila a slniečko mi pomohlo s tou nádhernou vyrážkou – zmenšila sa.

Nezaobišlo sa to však bez nehody. Spokojne som tam zaspala a sníval sa mi krásny sen... Mala som na sebe sexi plavky, ktoré ma zoštíhľovali, a okrem toho som bola nádherne čokoládovo

opálená. Prechádzala som sa po pláži, more šumelo a naraz som pred sebou videla bohovského chalana v krátkych nohaviciach a voľnej bielej košeli, mal čokoládovú pleť, krátke čierne vlasy, tmavé oči a plné pery. Pravý južan. Keď sa usmial, na líčkach sa mu spravili nežné jamky a – nahol sa ku mne. Srdce mi vyskočilo až do krku. On ma pobožká! A... napľul mi rovno do oka.

Zobudila som sa. V oku som naozaj niečo mala! Nejaký nevinnučký vtáčik poletujúci okolo ma jednoducho okakal...

25. 8. pondelok

17:48 Hrala som sa vo svojej izbe s Belkom. Nechcela som byť na slnku, lebo včera som si spálila plecيا. Belko bol napočudovanie veľmi milý. Škrabkala som ho za ušami a pri chvoste, tak ako to má rád. Hovorila som mu, ako ho mám rada a ako by som si priala, aby aj mňa mal takto rád nejaký chalan.

„Ale, ale, ale... Paula!“

„Rišo!“ zvolala som prekvapene. „Čo tu robíš?“

Belko sa rozštekal a chňapol Riša za nohavice. Zrejme sa mu nepáčilo, že prekazil našu romantickú idylku, pretože inokedy ho víta radostne. Potom si trucovito ľahol pod stôl. Rišo sa len smial a ja som na obidvoch pozerala s vytreštenými očami.

„No tak, vyrušil som vás v súkromnej chvíľke?“ vtipkoval.

„Nie, isteže nie...“ vyjachtala som. „Len som si myslela, že si ešte preč.“

„O chvíľu sa začína škola a mne sa nechcelo prísť domov tesne pred ňou a už nemať priestor na nič iné, iba na školu,“ vzdychol si.

„No, tak sa posad!“ vyzvala som ho nedočkavo.

Rišo je náš sused. Keď sme boli malí, bol neznesiteľný. Okrem toho, že mi vždy narobil neporiadok v izbe, mi raz rozbil kvetináč a rozšliapal moju obľúbenú fialku (za to som ho zmlátila a myslela som si, že mu to v živote neodpustím), inokedy, keď mal záchvat zúrivosti, hodil po mne riadne ostré nožnice (nič

sa mi nestalo). A potom bola u nich oslava jeho narodenín (mal päť rokov) a naša rodina patrila medzi pozvaných. Strašne vtedy zúril, že som prišla aj ja, ale keď sme sa ocitli osamote, zrazu mi dal pusku. Na čelo. Takú typickú detskú. Bol to však pre mňa riadny šok. Odvtedy sme kamaráti. Dnes má štrnásť rokov, je teda o rok mladší odo mňa. Ako si ho tak obzerám, za tie dva týždne sa nejako zmenil. Vyzerá hádam na osemnásť a veľmi opeknel. Nevie, čo tam na východnom Slovensku robil, ale je aj dáky vyšportovaný. Alebo mu len začala rásť mužská svalová hmota?

„Čo je s tebou?“ zahučal mi do ucha, až som nadskočila.

„No... zamyslela som sa.“

„Priznaj sa, kto je tvoj frajerík? Počul som, ako si za ním vzdychala!“

„Niktooo!“ očervenela som.

„No tak, Paulaaa...“

Uškrnula som sa. Rozhodla som sa, že mu to vrátim. „Rišin-ko,“ začala som provokačne, „zlatíčko, ja predsa ľúbim len teba, to nevieš?“

Vydesene na mňa pozeral. „To fakt???“

„Už dva roky po tebe zúfalo túžim,“ pokračovala som a mala som čo robiť, aby som sa nerozchechtala.

„Ehm, Paula, ja... Vieš... ja...“

Tu som už nevydržala a hystericky som sa rozosmiala.

Pochopil a rozrehotal sa aj on. A zdalo sa, že sa mu uľavilo. Asi som naozaj žiaduca partia.

Keď sme sa upokojili a utreli si slzy, spýtala som sa: „Fajn. Čo máš teda nové?“

„Ále, vlastne nič.“

„Akože nič? Bol si preč tak dlho, že nejakú novinku musíš mať!“

„Ale čoby. V Bardejove bolo skvele, samé pekné baby. No čo viac chceš počuť? Len škoda, že to tak rýchlo ubehlo.“

„A ja trčím celé prázdniny doma, opustená... A bojím sa školy. Ty sa máš, si ešte na základnej...“ povzdychla som si.

„Hm... Máš nejaké nové hry?“

Prevrátila som oči. Takže nedospel, stále je to len chlapča. „Nie. Ale zahrať sa môžeš, ak chceš.“

Bol u mňa ešte dve hodiny a pri počítači sme si aj skvele pokecali. Konečne! Toto mi už chýbalo! Potom sme vyšli von (odprevádzala som ho k ich domu) a on mi povedal niečo, čo ma skutočne veľmi potešilo. „Si fakt super kamoška, Paula! Maj sa!“

Chvíľu som ohromene zízala na ich dvere, potom som sa pomaly vydala na cestu späť. Rišo bol odjakživa škaredá, tlstá guľa, rozmýšľala som, a teraz je z neho vyšportovaný mládenec.

A povedal mi, že som super!

Ach, tie (jeho i moje) hormóny...

20:02 Práve čítam jeden časopis pre dievčatá v mojom veku. V tomto čísle je fakt všeličo! Najmä toho o láske, to čítam najradšej. Akurát som zistila, že Rišo by bol pre mňa ideálnym partnerom. Vtipné. Ale ocko by sa asi potešil. Má ho rád.

26. 8. utorok

9:15 Práve mi rodičia oznámili fantastickú vec: idú do Baumaxu, chcú kúpiť novú hadicu do záhrady a splachovač do záchodu, lebo ten starý splachuje s takou vervou, že všetky tie... srandičky lietajú po celej onej miestnôstke.

Budem mať teda aspoň dve hodiny pokoj. Čo budem robiť?

„Paula?“ ozvalo sa zrazu.

Takmer som vyskočila a nebyť náhleho křča v ruke, tráfím perom priamo mame do oka. Vždy sa naľakám, keď som do niečoho zabratá a naraz ma vyrušia.

„Prepáč. Ja len, či nechceš ísť s nami,“ usmiala sa mama.

„Nie... ďakujem,“ zdesila som sa. Nech len pekne idú sami!

„Dobre.“ Mama sa už chystala na odchod, keď ešte dodala: „Aj ja som si kedysi písala denník.“

„Vážne?“ hlesla som a radšej som ho zaklapla. Musím mu vymyslieť dobrú skrýšu! „Inak, Libuša ide tiež?“

„Tá má už iné problémy,“ vzdychla si mama.

To nikdy nepochopím. Veď aj mama sa zabuchla a potom sa vydala. Libuša je ešte len v tom prvom štádiu a mama už vzdychá. Dospelí sú divní. A desím sa toho, že o tri roky medzi nich budem patriť aj ja.

12:00 Sedím v najzadnejšom kúte nášho domu. Predtým som sa totiž z nudy rozhodla dobrovoľne pohrabať záhradu, a to v plavkách, aby som sa aj opálila. Odrazu som počula z ulice smiech. Z plaviek mi vyskočil prsník! Ja už nikdy nevyleziem z domu! Asi sa mi staré plavky rozťahli. Alebo sa mi scvrkli prsia?

A Belko na mňa pozerá ako na šibnutú, kým sa obzerám v zrkadle a skúmam si veľkosť prsníkov.

13:30 Volala som Denise, o druhej sa máme stretnúť vonku, tak sa utekám upraviť.

14:03 Čakám na dohodnutom mieste a ona nikde! Už sa tu začínam potiť.

14:09 „Ahoj, nechceš si vyraziť?“ ozvalo sa mi pred nosom.

Panebože, to vyzerám až tak zúbožene, že si ma ten starý chlap s pivným bruchom zmýlil s prostitútkou? Áno, áno, stála som pri kraji cesty a vrtela som sa, lebo Denisa nechodí a nechodí! Nech sa strčí! Aj on, aj ona!

14:18 Zúrim! A pritom to Denisa vôbec nemá ďaleko! Ešte päť minút a odchádzam.

14:21 „Čau, čo tu robíš taká sama?“

Rišo. Vyvrátila som oči stĺpkom, pretože som bola nachystaná pekne šťavnato vynadať Denise.

„Čakám na Denisu. Už mešká dvadsať minút!“

„Tak na to kašli a poď so mnou.“ Tak toto ma úplne šokovalo. Rišo sa so mnou nezvykne ukazovať na verejnosti. Asi by som mala popremýšľať, či sa za mňa nehanbí, a poslať ho kade ľahšie. Na počítač som mu dobrá, ale na život nie?

„Kam?“

„Neviem, túlať sa po Lamači?“

„Len my... dvaja?“ vyjachtala som. V poslednom čase sa mi to stáva čoraz častejšie.

„Ale kdeže. S mojimi kamošmi!“

Napätie zo mňa opadlo. Takže ma nepozýva na rande.

Ale zároveň by ma predstavil svojim kamošom! Ó, to sú mi zmeny!

„Á, vieš čo, nie, vďaka. Ja tu ešte počkám a potom Denisu rozkrájam na malé kúsky. Teším sa na to,“ zatvárila som sa diabolsky.

„He, človek aby sa ťa bál!“

„Nepreháňaj.“

„Ale hej, si sexy, keď si rozzúrená.“ Pristúpil bližšie.

V rukách sa mi spravilo jazero (rozumiete: začali sa mi potiť dlane). Najradšej by som utiekla. A potom sa to stalo! Dal mi pusy na líce.

„Čau!“ A chystal sa odísť. Schmatla som ho za tričko.

„Hej, počkaj! Čo to malo byť?“

„Čo ako? Nemôžem dať kamoške pusy? Čaues.“

Bola som ako obarená. Čo sa deje? Žeby som sa mu páčila?

Je to divné.

14:58 „Veľmi sa ospravedlňujem!“ zafučalo mi niečo vlasaté za chrbtom okolo 14.35. Skôr ako som sa zmohla na rozčúlený príval

slov, začalo to hovoriť: „Volala som ti domov na pevnú aj na mobil, ale už som ňa nezastihla... Prišiel k nám môj úžasný bratranec z Lučenca. Má osemnásť a je taký krásny, že keby to nebol bratranec, hneď ho zvediem!“

„To pre neho si ma tu nechala čakať?“ vyštekla som na Denisu.

„Ale no tak, Paula,“ zarazila sa. „Nemôžem predsa za to, že tvoju sivú mozgovú kôru nenapadlo vziať si pre istotu mobil!“ Radšej som jej na to nič neodvetila, lebo mala pravdu. Mobil mám pomerne krátko, nepotrebujem ho teda k životu. Neviem si zvyknúť, že mám prenosný telefón a dajú sa cezeň písať správy – ktoré však stoja tri koruny. Až teraz som si všimla, aká je Denisa čokoládová, očarujúca a ako z nej zvlnené čierne vlasy splývajúce na nahé plecia, krátky bledoružový topík a belasé krátke nohavice urobili hotovú bábiku Barbie. Ja som vedľa nej absolútne škarredé káčatko.

Začala mi rozprávať o svojom milostnom romániku s krásnym talianskym plavčíkom. No prosím. Má tiež len pätnásť a takéto zážitky... Ja asi zostanem na ocot. Zrazu som si však spomenula na ten bozk od Riša a všetko som jej povedala.

„Vy dvaja ako pár?“ vykrikla v záchvate smiechu.

„Ale mala by si ho vidieť,“ rozplývala som sa, keď som si uvedomila, že ho nevidela vyše mesiaca. „Veľmi opeknel, je vyšportovaný a pôsobí omnoho staršie.“

Jediné, čo mi na to povedala, bolo: „Pozor!!!“

V zlomku sekundy som si pomyslela, že táto misska predomnou (to ako Denisa) zošalela. Vzápätí som však uznala, že jej varovanie bolo namieste. To som už totiž po prudkom náraze ležala s nosom zarytým do zeme a nohami vo výmoli pri ceste. Zrazu ma zdrapili dva páry rúk a pokúsili sa postaviť ma na vlastné. Nos mi parádne krvácal a na čele i brade som mala škra-bance v tvare blesku ako Harry Potter – ako som neskôr zistila v zrkadle. Zagánila som na celý svet.

„Prepáč... mrzí ma to!“ koktal ktosi.

Pozrela som sa tým smerom. Keby ma Denisa nedržala kŕčovitú pod pazuchami, opäť sa zvalím na zem.

„Ja som naozaj nechcel!“ Chalan vybral z balíčka papierovú vreckovku a utieral mi krv, kým som sa mu nevytrhla.

Bol to ten najkrajší chalan pod slnkom! Nádherný. Božský. Jeho oči – jeho tmavohnedé oči sú také hlboké, také uhrančivé, že som sa do nich až nevládala pozeráť a načisto som onemela. Mal v nich rozkošné iskričky rebelantstva a zároveň nežnosť (neviem, odkiaľ to mám, asi to je tým úderom do hlavy). Vlasy mal krátke a čierne ako uhoľ, pokožku farby kapučína (asi od slnka) a postavu takú parádnu, že Rišo je oproti nemu rozmliaždená hruška (fakt mi šibe). Nie, už naňho ďalej nemôžem myslieť, som strašne rozrušená... Jeho úplne výstižný opis dvoma slovami: nežný rebelant.

„Si... Si v poriadku?“ Striedavo sa pozeral na mňa a na Denisu.

Prikývla som.

„Prepáč.“

„Nič...“ zamrmlala som a hýbala som hlavou sem a tam v zúfalej snahe zistiť, čo sa vlastne stalo. Prišla som na to: zrazil ma v plnej rýchlosti na kolieskových korčuliach. Asi som mu vošla do cesty. Ale kde som mala uši, že som ho nepočula? Jasné, myslela som na Riša.

„Postaráš sa o ňu, však?“ pozrel sa na Denisu.

„Buď bez obáv!“ prikývla pokojne.

Nechápem, ako môže byť niekto pokojný pri takom krásnom chalanovi!

On sa na ňu usmial, poďakoval, ešte raz sa pozrel na mňa a už fujazdil preč z Lamača. Bohvie, či ho ešte uvidím.

Toto všetko sa stalo v priebehu minúty.

15:40 Boli sme u nás v kúpeľni. Len čo ma ocko uvidel, hneď začal hľadať peroxid vodíka a pritom sa vypytoval, čo sa mi stalo. Keď už vedel všetko (okrem opisu toho chalana a mojich pocitov), nadával na dnešných tínedžerských vagabundov, ktorí povražia

alebo nejako zneužijú všetky slečny v tejto krajine i na celom svete. Zastala som sa svojho „útočníka“ a zhodnotila som, že náhodou bol milý. Ocko mi skoro dal facku. Vraj ma takmer zabil a ja ešte poviem, že bol milý. Potom mi pritlačil vatu s peroxidom vodíka na rany a ja som sa rozjačala, lebo to strašne štípalo. Dokonca aj Belko nakukol do kúpeľne so zvesenými ušami, či ma netreba brániť. Denisa nakoniec ocka presvedčila, že už je to dokonale vyčistené a má ma pustiť do izby, aby som si oddýchla. Tackavo som sa zdvihla a Belko išiel pre istotu s nami.

Len čo sme za sebou zavreli dvere mojej izby, Denisa vyhlásila: „Teda ten chalan... To bol kus, čo?“

V zlej predtuche sa vo mne spenila žlč. „Musíš mať fakt všetkých?!“

Denisa nadvihla obočie. „Iba tých, ktorí ma chcú.“

Zamračila som sa a nos ma zaštipal. „Tohto nechaj na pokoji,“ precedila som pomedzi zuby.

„Ale, ale, voľakto sa nám tu do niekoho zabuchol?“ podpichovala ma.

Na lícach mi vykvitli ruže, ale pre rany a škrabance to ani nebolo vidno. Založila som si ruky na prsiach.

„Ha, no tak to teda uvidíme, ako si s tým poradíš,“ rypla si do mňa. „Keď sa spamätáš z toho úderu a unormálniš sa, ozvi sa. Čau.“ Plesla dverami.

Som zúfalá. S tým chalanom nechodí ani jedna z nás, vieme o ňom veľké guľové, možno ho už nikdy neuvidíme, a už sa hádame. Denisa je pre mňa vždy viac ako vlastná sestra. Zničená sedím na posteli.

18:50 Zvyšok dňa som už nič nerobila, len som nad všetkým rozmýšľala. Denisa má pravdu. Šiblo mi z úderu. Nemá to zmysel. Zajtra jej napíšem a ospravedlním sa. Hádam pôjdeme aspoň von. V tejto chvíli mi je úplne jedno, že niekto uvidí moje doškriabané čelo, bradu a nos.

27. 8. streda

8:24 Ešte so zalepenými očami som pri raňajkách vytukávala Denise esemesku:

Dobré ráno, Deni. Prepáč mi ten včerajšok, bolo to asi tým, že som spadla na hlavu. Pôjdeš poobede von?

O päť minút mi pípol mobil.

Ja som vedela, že to robí tá tvoja hlava, ktorá si už aj tak veľa vytrpela. ;) OK, o jednej dôjdem po teba. Čau, zlato!

No jasné. Typická Denisa.

10:05 Veľmi sa nudím. Kedy už bude jedna popoludní? Nepoznám nikoho, kto celé prázdniny hľvie tak ako ja.

14:15 „... a tak ma zrazu schytil a začal bozkávať,“ vypointovala Denisa jeden zo svojich nespočetných príbehov z Talianska. Popritom sme vyjedali misu hrozna položenú na jej posteli.

Niekedy pochybujem, či je všetko, čo mi hovorí, pravda.

Denisa si všimla, že niečo nie je v poriadku.

„Čo je s tebou, Paula? Počúvaš ma vôbec?“ prerušila znenazdania svoje rozprávanie a ja som sa strhla.

„Isteže ťa počúvam. Prepáč, takáto som od včerajška.“

„Ááá,“ udrela sa po čele, „ty ešte stále myslíš na toho chalana, však?“

„Nie. Ani nie,“ presviedčala som ju nepresvedčivo.

„Prosím ťa, odkedy TY tak šalieš za nejakým chalanom?“

Zaškúlila som na ňu a odvetila som: „Nešaliam za ním. Ale páčil sa mi.“

„No dobre. Ak ho ešte stretneme, vezmeme si ho na paškál a možno zistíme, že je to pre teba ten pravý. Čo povieš?“

Zasmiala som sa. „Si super. Ale vieš, že už ho nestretneme.“

„Ach ty. Ako keby to bol jediný chalan na sveteee!“ zaklonila hlavu Denisa. „Zoznámim ťa s nejakými chalanmi. Počkaj.“ Schmatla telefón a prezerala si svoj siahodlhý telefónny zoznam. Môj zoznam obsahuje deväť ľudí. „Tento, sladký Miško, počkaj, hneď mu zavolám!“

„Denisa!“ vykrikla som poplašene. „Ne...“ Keďže ma ignorovala, nedokončila som a vytrhla som jej krásny modrý mobil s oranžovým displejom z ruky. „Ja už pôjdem, mám ešte robotu. A žiadne zoznamovačky!“ zdvihla som prst a vrátila som sklamanej kamoške mobil. „Vidíme sa zajtra, okej?“

„Zajtra nemôžem, musím upratovať.“

„A Lukáš ti nepomôže?“ Lukáš je jej brat, sú dvojvaječné dvojčatá.

„Myslím, že práve mu to mama oznámila,“ zaškerila sa.

Z chodby sme totiž začuli tresknutie dverí jeho izby. „Neznáša upratovanie,“ prehodila Denisa lakonicky.

Usmiala som sa. „A kto by to mal rád? Poobede tiež nemôžeš?“

„Nie. Sľúbila som sa Martinovi.“

„Martinovi?“

„To je môj nový objav. Vidím na ňom, aký je šťastný, že ma má. Myslí si, že je majster sveta. Ale nič sa neboj, veď mu spadne hrebienok.“

Radšej som rýchlo odišla. Má to teda niekto život! Na Denisu sa chalani lepia ako osy na med. A čo ja? Jediný chalan v mojej blízkosti, ktorý nie je môj príbuzný, je Rišo, a aj to je len kamarát.

15:57 Sedím na posteli. Ten vnútorný nepokoj ma zabije. Denisa sebaistota, korčuliar a blížiaci sa škola, to všetko spolu je trocha priveľa na moje otrasené sebavedomie...

Bože, asi tu skysnem. Radšej idem do záhrady za Belkom.

17:02 Pečie mi na hlavu a otravujú ma muchy, tak idem dnu.

17:14 Div som sa nezrazila s Libušou.

„Paula, pre Kristove rany, kde sa túlaš?! Náš dom má dve podlažia a ja aby som ho pre teba celý obehala!“

„Áno? Tak ho obehni ešte päťkrát. Aspoň schudneš!“ zavrčala som. Keďže sestra sa nerozzúrila ako zvyčajne, bolo jasné, že niečo visí vo vzduchu.

„Ale no tak, Paula, hádam sa nebudeme hádať. Počuj, mohla by si mi požičať to ružové tričko s jedným ramienkom?“

„Nie.“

„Ale ja mám o tri hodiny rande!“ zvolala zúfalo.

„No a čo? Ty máš svoj šatník a nechceš mi z neho nič požičať. Drankať veci odo mňa ti však nevaďí!“

„Požičaj si odo mňa, čo chceš. Prosím, len na tento večer...“ modlikala.

„Okej. Vezmi si ho.“ A odšuchtala som sa do svojej izby s ňou za päťami. Opäť som si sadla na posteľ. Ach, tá nuda!

18:13 Prihovárala som sa ticho Belkovi, keď niekto zaklopal. Bola to mama.

„Čo je s tebou, Paula? To si taká nervózna z tej školy?“

Bože, škola! O šesť dní, už o šesť dní o tomto čase budem mať za sebou prvý deň školy! Ja z toho zošaliem!

„Hm. Otrásné prázdniny,“ zavzdychala som.

Mama sa rozosmiala. „Ale no tak, Paula. Tak si niečo vymysli! Choď niekam s Denisou alebo...“

„Nemám náladu stále počúvať o všetkých tých jej úlovkoch,“ odvrkla som.

„To musíš brať s nadhľadom. Denisa má bujnú fantáziu...“

„Fantáziu?!“ prerušila som ju. „Možno. Ale minimálne polovica z toho je pravda. Chcem byť sama,“ povedala som rozhodne, aby jej konečne zaplo.

Odišla. Ale to trvalo!

22:59 Mohlo byť asi desať hodín, keď Belko hlasno zavrčal. Poriadne som sa vyľakala, lebo v polospánku som to vnímala ako chrapot nájomného vraha, ktorého si na mňa najala nahnevaná Denisa.

„Paula, Paula, vstávaj. Vravela som mu, že už spíš, ale neveril mi,“ búchala do mňa Libuša a potom sprisahanecky zašepkala: „Celý dom spí, nikto vás nebude počuť, ale snažte sa nespraviť bábo, dobre? Potom by si musela čo najskôr pod čepiec!“

„Na to si dávaj pozor radšej ty!“ zvolala som, keď som sa trochu rozkukala a zistila som, že v skutočnosti bolo len pol deviatej večer.

Prišiel Rišo. Rozlepila som oči. „Čo sa deje?“

„Prepáč, ja som fakt netušil, že už budeš spať,“ ospravedlňoval sa celý prekvapený.

Hodila som rukou. „Depka zo školy.“

„Aha!“ usmial sa. „A ja som si myslel, že máš zlomené srdce pre toho chalana na korčuliach.“

Zarazila som sa. „Čo to trepeš? Odkiaľ o tom vieš?“

„Patrik je môj najlepší kamarát. Nedávno sa presťahoval z Petržalky do Devínskej Novej Vsi, takže sem za mnou bude chodiť častejšie.“

„Čože?“ zdesila som sa. Nemohla som sa z tej novinky spamätať.

„Hovoril mi, ako ti doriadil tváričku.“

„Ale... ako vedel, že ma poznáš?“

„Nevedel. Len mi opisoval svoj super zážitok, a keď spomenul Denisu, zistil som, koľko bije. Povedal, že Denisa je pekná.“ Rišo sa potuteľne usmieval.

„Jasné. Jasné,“ penila som.

„Takže sa ti páči?“

„Nie. Ja ho neznášam, vieš? Jeho vinou mám tvár rozrýpanú viac, než som mala. A ešte to by tak chýbalo, aby sa uchádzal o Denisu!“

Rišo sa rozosmial. Zrejme si domyslel, že ma Patrik zaujal.

Veru, emócie sa mi nikdy nedarilo ovládať.

„Vieš čo, choď chrápať. Ja chcem tiež spať a Belko ťa tu zrejme v poslednom čase nechce. Tak čau a zabudni na to, hej?“

„Čau. Dobrú noc.“

Zhasla som svetlo a Rišo s hurónskym rehotom odišiel. Aspoň som zistila meno toho nežného rebela – Patrik!

„Chcem ho ešte aspoň raz vidieť...“ zašepkala som Belkovi do ucha a on mi na znak pochopenia olizol nos. Prijemne to štek-lilo.

28. 8. štvrtok

10:05 No jasné, jasné, jasné! Ledva som vyliezla z izby, už ma odchytila mama. „Dobré ráno! Ako si sa vyspala?“

„Dobre. Ale málo.“ Poriadne som zívla.

„Tak sa choď umyť studenou vodou, to ti pomôže.“

„Mhm. Čo potrebuješ?“ spýtala som sa, nech nechodí okolo horúcej kaše.

„Mohla by si potom, prosím ťa, skočiť do potravín? Chcem upiecť ananásovú roládu a chýba mi práškový cukor, ananás a čokoláda na varenie.“

„Mamiii... A čo Libuša, tá nemusí robiť nič?“

„Libuša má schôdzku.“

„Tie jej schôdzky...“ zafrflala som.

„A ty budeš celý deň chodiť po dome a pýtať sa, čo máš ro-biť. Na chodbe pri telefóne máš pripravené peniaze, lístok so zo-znamom vecí, čo treba kúpiť, a tašku. No tak, to mi ani trošku nepomôžeš?“ Asi som sa tvárila znechutene, lebo mama dodala: „Choď a schudneš!“

Zalapala som po dychu. „Čo... Čože? Som vari tučná?“

„To som nepovedala. Len si spevníš svaly. No hybaj!“ Odkrača-la do obývačky a začala čítať nejaký časopis.

10:16 Fakt som tučná. Stojím nahá pred zrkadlom, vidím úplne nesúmernú postavu, tu a tam mi ovisajú tukové vankúšiky a na stehnách mám strie!!!

10:20 Ale nevadí mi to.

10:21 No... vlastne... nie je mi to až také ľahostajné.

10:29 Tá mamina poznámka mi tak dokonale pokazila náladu, že som sa ani neupravila a do nášho starého dedinského obchodu som zašla v červených teplákoch s tromi modrými záplatami, ktoré som skombinovala s pokrčeným fialovým tričkom. Keď už mám byť škaredá, tak aspoň poriadne! Kráčam v šlapajach škaredej Betty z tej telenovely. A hotovo.

10:58 Už ma začínajú bolieť nohy. Nákup je celkom ľahký, ale dnes jednoducho nemám svoj deň. Všetci na mňa pozerajú. A ukazujú si na mňa. Fakt, nevymýšľam si. Je mi jasné, že by som bezkonkurenčne vyhrala „Miss Ohava“.

11:17 Tak som kráčala po asfaltovom chodníku domov, igelitku som si prehadzovala z ruky do ruky a rozmýšľala som nad svojím životom aj nad Patrikom. Zasnene som zavrela oči a... bum, bác, tresk! Ležala som vystretá na chodníku, pravá noha na ceste a z ľavého lakťa mi tiekol tenký pramienok krvi. Tepláky budú potrebovať štvrtú záplatu. Dúfam, že tentoraz červenú.

„Počkaj, Paula, ja ti s tým pomôžem!“

Niečie ruky mi pomohli vložiť rozsypaný nákup i mince do igelitky.

„Hovorí sa, že tam, kde sa človek potkne, je poklad. Čo povieš, nezoženieme si lopaty a zbijačku?“

„Zase ty?!“ zvrieskla som.

„No, strašidlo hádam nie som,“ zaškeril sa pri pohľade na moju zdesenú tvár.

„To skôr ja,“ zamrmlala som potichu, takže to nemohol počuť.

„Som Patrik,“ predstavil sa mi.“

„Viem, poznáš sa s Rišom Detrovom,“ vyblabotala som rýchlosťou blesku. Rozumel mi vôbec?

„Aha.“

Mlčali sme. Už sme vykročili smerom k nášmu domu. Patrik mi galantne vzal igelitku z ruky a niesol ju sám.

„Tá tvoja kamoška je vážne fešanda,“ povedal z ničoho nič.

Spenila sa vo mne žlč. „Áno, to je. Aj ty sa jej páčiš,“ zašomrala som.

„Ale čo?“ Dost' ho to prekvapilo. „Fakt?“

„Mhm.“

„Ale...“

„Rozhodne si dávaj pozor, má na každý prst asi troch chalanov.“

„Iste, to mi je jasné. Tieto typy sú väčšinou také.“

Zarazene som sa na neho pozrela a úplne som zabudla na trápnu situáciu, v ktorej som sa ocitla.

„Teda... Nemyslím to zle, nechcem ju urážať, veď ju ani nepoznám...“ začal sa rýchlo ospravedlňovať. „Ja len, že som sa nedávno rozišiel so svojou frajerkou, ktorá jej je trochu podobná. Pristihol som ju s iným.“

Očervenela som. Neviem prečo, ale cítila som sa pri tomto rozhovore trápne. Denisu by som mala brániť, a pritom som mlčala ako ryba. A nijako som netúžila poznať podrobnosti z milostného života tohto frajera.

„To ma mrzí,“ nadhodila som neutrálne.

Prečo som sa akurát dnes neupravila? Dokelu!!!

Zrazu som nevedela, čo ešte povedať. To sme už našťastie stáli neďaleko nášho domu. Ešte som sa teda hlúpo opýtala: „Ideš k Rišovi?“

„Hej.“

„Fajn. Pozdrav ho.“

„Dobre.“

Pri plote sa rozštekal Belko.

„To je tvoj pes?“

„Áno, Belko.“

Prikývol a otočil sa k nemu: „Čau, chlapče, ako? Starajú sa o teba? Nie? Áno, poviem jej... Vraví, že mu máš dať jesť.“

„Ten by jedol stále,“ usmiala som sa. Páčilo sa mi, ako sa k nemu správal. Chcel ho pohladkať, ale to som mu zakázala, pretože čuvače cudzích veľmi nemusia.

„Ďakujem,“ stuhnuto som sa usmiala, keď mi podal tašku s nákupom a rozlúčil sa. Rýchlo som vošla do domu. Ja zošalíem!

11:32 Ách, ten Patrik je taký milý!!! A zdá sa, že aj celkom rozumný.

11:50 Preboha, ale akú mienku si vytvoril o mne ON? Veď som vyzerala, akoby mi spadli kľúče do kontajnera a ja som ich tam hľadala! A ON bol úplne bezchybný!

17:11 Zaklopala som na Libušine dvere.

„Ánooo?! Vstúpte!“ ozval sa medový hlások. Prečo taký nemám aj ja? Ja by som mohla byť rovno hlavnou speváčkou v zbere potkanov.

„Ahoj, neruším?“

„Téda, sestra, to sú ozaj výnimočné okamihy, keď za mnou prídeš do izby!“ Pozrela na mňa kútikom oka a hneď nato sa opäť venovala zväčšovaniu objemu svojich mihalníc. Ona sa má – zdedila krásu po našej prastarkej. Mama mi síce hovorí, že sa tiež podobám na ňu i prastarkú, len nedbám na zvýraznenie svojich predností (akých?!), ale mne sa skôr zdá, že sa nepodobám na nikoho z rodiny.

„Chcem sa ťa niečo opýtať,“ začala som.

„Hm...?“

„Ale odpovedz úprimne!“

„Mhm.“

„Hej, vnímaš ma vôbec?“

„Isteže áno! Ale sústreďujem sa na oči. No, spusť!“

„Myslíš, že som veľmi škaredá?“

„Čo?!“ Bleskovo sa ku mne otočila a skoro si riasenkou rozmazala starostlivo urobený mejkap.

„Či si myslíš, že...“ zopakovala som.

„Áno, áno, ja viem! Prepánajána, zbláznila si sa? Máš pätnásť rokov a trápia ťa takéto veci?“ kričala.

„Ach áno, prepáč mi to, moja veľká, ohromná a múdra sestra! Zabudla som, že si odo mňa až o dva a pol roka staršia!“ vrátila som jej výkrik, načo sa ona posadila a znovu sa venovala sebe. „Ty si nemožná,“ pokračovala som, „veď ty sa parádiš od trinástich!“ Potom som ešte dodala: „Tak mi aspoň odpovedz.“

„Musíš pochopiť, že si moja mladšia sestrička, tak ťa tak aj beriem. Chápeš, nie?“

„Áno.“ Trpezlivo som vyčkávala.

„Sem sa pekne otoč, nech ťa vidím. No, trošku zanedbaná pleť, priveľa vyrážok, špicatý nos, úzke ústa... Ale to všetko sa dá napraviť mejkapom. A vlasy by potrebovali troška ostrihať.“

„No... a záver? Pekná, škaredá?“

„Uznaj, som tvoja sestra, nemôžem povedať, že si škaredá... Nebolo by to fér.“

Tá odpoveď mi stačila. Cítila som, ako sa prepadám do černoty.

„Našla si si vari nejaký objekt záujmu?“

„Áno. Bože, Libuša, on je taký pekný! A asi nemám u neho šancu!“

„Tak s tým niečo spravíme. Škaredá rozhodne nie si, to nie. A keď sa správne namaľuješ, budeš ako Denisa! Alebo ako ja.“

„S tým je veľa roboty. To by som pred školou nestíhala.“